

JENS LAPIDUS

MR YKKÖNEN

Suomentaneet
Hanna Arvonen ja Petri Stenman

LIKE

Lapidukselta suomennettu myös:

Rahalla saa, 2008
Siisti kosto, 2009
Jengisota 145, 2010
Luksuselämää, 2011
Ainakin äiti yritti, novellikokoelma, 2013
Vip-huone, 2014
Sthlm delete, 2015
Top Dog, 2017
Paratiisikaupunki, 2021

Ruotsinkielinen alkuteos: *Mr Ett*

Copyright © Jens Lapidus 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos
© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-45942-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

"My hand does not shake, ever."

Billy Costigan elokuvassa *The Departed*

LOPUN ALKU

Teddy ei irrottanut katsettaan Glockin mustasta silmästä. Etäisyys oli lyhyt, Kerim Celali ei epäröisi.

Se voisi olla ohi nyt. Ehkä sen *pitäisi* olla ohi.

Teddy sai syyttää itseään – hyvää joulua, idiootti.

”Näin sen leffan Elizabeth Holmesista. Tiedät kyllä, kaikki oli totta.” Kerim piti asetta rennosti, kyynärpää kylkeen tuettuna, suuaukko viistossa, melkein kuin olisi pudottamaisillaan aseensa. Joskin Teddy tiesi tarpeeksi ollakseen hämääntymättä. Kerim oli sellainen muhkurainen kala, jonka hän oli nähnyt kahdeksanvuotiaana Skansenin akvaariossa, se oli liikkumaton ja tyyni, näytti leijuvan vedessä. Ennen kuin tiesit, mitä oli tapahtunut, se oli pistänyt sinua, ja myrky tappoi.

”Elizabeth kuka?” Toisessa tilanteessa Teddy olisi yllättynyt siitä, että Kerim jutusteli dokumenttielokuvista, mutta nyt hän ei välittänyt mistään – hän halusi vain lykätä loppua.

Lumi oli rakeista, taivas tumma. Valoa paikkaan tuli asuntojen ikkunoista ja heiveröisestä valoköynnöksestä, jonka asumisoikeusyhdistys oli ripustanut kuuseen. Hämärässä Kerim näytti vielä rauhallisemmalta.

Bossi hekotti lyhyesti. ”Paskat siitä. Veli, en vain listi sinua ja tanssi haudallasi. Painun myös perheesi perään, kaikkien, jotka tunnet.”

”Perheeni?” Teddy puhui verkkaisesti, yritti säilyttää jonkinlaisen arvokkuuden. ”Ei minulla ole perhettä.”

”Poikasi.”

”Kerro sen sijaan siitä leffasta.”

Tatuoinnit pomppivat Kerim Celalin kaulalla, kun hän nauroi. ”Ne puhuivat siitä, kuinka ihmiset voivat valehdella. Ne tekivät kokeita noppakuutioilla ja sellaisella ääni-ilmaisimella. Tiedätkö miten kävi?”

”Ei hajuakaan.”

”Ne näkivät, että ihmiset pystyivät valehtelemaan miten päin vain, kun he uskoivat valehtelevansa hyvän jutun puolesta. Tä-juatko?”

”En.”

Kerim lakkasi hymyilemästä. ”ihmisillä ei ole mitään vaikeuksia valehdella niin kauan kuin he luulevat olevansa hyviä.”

Teddy hytkähti, eikä kylmyydestä. Bossi ei ollut koskaan puhunut näin vakavia, sitä paitsi hän oli oikeassa. Valehteleminen ei ollut erityisen vaikeaa, ei ainakaan Teddylle, ei ollut koskaan ollutkaan.

Kerim ojensi kätensä, kohotti Glockin.

Teddy valehteli jopa itselleen. Hän uskotteli, että pysyisi rauhallisena, että häntä ei pelottanut, että hän voisi saada Kerimin odottamaan, mutta se oli korkeimman tason bullshittiä. Hänen pitäisi paskantaa ja kusta housuunsa samalla kertaa, hänen pitäisi itkeä ja heittäytyä lumeen polvilleen. Kerim Celali oli tosissaan, sen hän oli osoittanut ennenkin.

Kuusessa lamput tuikkivat. Yritys joulutunnelmaksi.

Sillä ei ollut mitään väliä, että veljet – kuten Celali sanoi – tulivat kaikki eri perinteistä: sunnimuslimeita, ortodokseja, zarathustralaisia. Kaikki he olivat kasvaneet Ruotsissa. Teddyn tapauksessa: syntynyt täällä. Heitä oli ympäröinyt, syleillyt ja marinoinut niin kutsuttu *tavallinen joulu*.

Tavallinen joulu – mikä se oikeastaan oli? Olisi joulukuusi, jaettaisiin lahjat. Syötäisiin lohta ja kinkkua, ehkä otettaisiin ryyppy. Kukaan Teddyn ystävistä ei käyttänyt sanaa ”ryyppy”. Maustettua viinaa pikkulasissa, sitä kutsuttiin *shotiksi*. Joulu: se

oli lunta, joulupukki, piparkakkuja ja glögiä. Jouluaattona ulkona olisi pimeää ja sisällä kynttilät välkkyisivät. Kun Teddy lusi, Linda oli lähettänyt hänelle aina kolme joululahjaa – kaikki pamppujen avaamia ja tarkastamia. Parfyymipullo, kauluspaita, suklaarasia – Aladdin. Hän piti vain kermanougat’sta. Mitä hän tekisi sellissä kauluspaidalla ja parfyymillä?

Hän mietti viimeistä kertaa, jolloin oli nähnyt isän, Lindan ja Nikolan, ennen kuin joutui linnaan, siitä oli yli kolmetoista vuotta. Bojan oli laittanut täytettyjä paprikoita, hapankaalikääryleitä, lammaspaistia ja kinkkua, sitten hän oli virnistänyt, onnellisena onnettomuudessaan: ”Oikeastaanhan ei ole jouluaatto mutta koska sinä...” Hän ei päättänyt virkettä, ainoastaan Nikola ei ymmärtänyt, mitä hän tarkoitti – koska Teddyn piti lähteä vankilaan, he olivat päättäneet kokoontua ennen aikojaan.

Aiemmin tänään hän oli viettänyt jonkinlaista tavallista joulua. Siinä oli hänen elämänsä tiivistettynä: yrität tehdä jotain hienoa, sitten pilaat kaiken. Hän ajatteli Bojania ja Lindaa, hän ajatteli Emelietä ja Nikolaa. Eniten hän ajatteli Lucasia.

Tämä tuntui koko Tukholman rauhallisimmalta paikalta. Lumi, autio joulutunnelma, tuuleton, kylmä piha.

Kerim jatkoi jutusteluaan laskematta asetta. ”Minun olisi pitänyt hoidella sinut aikoja sitten. Olet vanhan liiton äijä, et tajua juttua.”

Teddy katsoi vaivihkaa autolle päin.

”Mitä en tajua?”

”Luulet että pelissä on säännöt.”

Aivokudosta. Kallonpalasia. Verta. Ja Lucas, mitä hänelle tapahtuisi?

Kun hana vedettiin vireeseen, naksahdus kaikui hiljaisuudessa. ”Nyt tiedän, kuka sinä olet”, Kerim sanoi.

Hikipisara valui pitkin selkää kylmyydestä huolimatta. Nyt se oli todellakin ohi. Kerim tiesi.

Mitään kuvia ei vilissyt päässä. Teddy näki ainoastaan joululahjan, jonka oli saanut isältä silloin kauan sitten. Kirjan: *Maghellanes, historian rohkein purjehdus*. Stefan Zweig.

"Oletko kuullut siitä?" Bojan oli kysynyt.

Teddy pudisti päätään.

"Se kertoo miehestä, joka teki jotain, mitä kukaan muu ei ollut tehnyt. Hän purjehti maailman ympäri."

Teddy laski kirjan kädestään. Se ei kuulostanut hänen jutultaan, hän ei edes lukenut kirjoja.

"Voi tehdä asioita, joiden kukaan ei usko olevan mahdollista", isä sanoi. "Jokainen ihminen voi. Sinäkin, Najdan."

Glock.

Lumi maassa muuttuisi veriseksi. Mikä oikeastaan oli mahdollista ja mikä mahdotonta?

Kauempana auto seiso paikallaan.

Kerim harppasi eteenpäin, painoi aseensa suun Teddyn päätä vasten.

NELJÄ JA PUOLI KUUKAUTTA
AIEMMIN

YKSI

I

TEDDY

Huolimatta mainostekstistä ”*ilmaisen yhteyden luksustunne*” lentokoneen WiFi oli niin hidas, ettei Teddy saanut esiin edes lentoyhtiön omia kotisivuja. Hän ei ollut ladannut koneelle offline-tilassa katsottavaa eikä hankkinut luettavaa. Joskaan hän ei olisi muutenkaan lukenut.

Silti hän muisti selvästi käytävällä rullanneen kirjastovaunun pyörien kitisevän äänen kuin jäätelöauton iloisen viestin, joskin se oli linnan *oma* luksustunne. Silloin hän oli ahminut kirjoja, isän antama joululahja oli ollut lähtölaukaus, mutta tapa oli saanut alkunsa siitä, ettei mitään muuta tekemistä ollut ollut, paitsi kortin lätkiminen ja runkkaaminen. Niihin aikoihin hän oli tuntenut olevansa lähempänä isää. Ehkä Teddy uskoi edelleen, että jonain päivänä hänestä tulisi isänsä kaltainen. *Voi tehdä asioita, joiden kukaan ei usko olevan mahdollisia*, ja tavallaan se oli totta. Monien silmissä olisi mahdotonta, että hän oli menossa tähän tapaamiseen. Silti tässä hän istui.

Nyt ajat olivat toiset. Viime kuukausina hän oli nukkunut kusi-
sesti, ei pystynyt vähentämään kierroksia, yritti käsittää ajatuksia, jotka pyörivät hajallaan ympäriinsä. Hän oli alkanut luukuttaa, vuorokauden pimeämmät tunnit saivat uuden merkityksen, työaika, bisnesaika. Hän ei ollut uskonut päätyvänsä taas sinne. Kahdeksan vuoden lusimisen pitäisi olla rokote katua vastaan – muttei ilmeisesti hänelle. Hänellä tuntui olevan rokotteiden vasta-aineita ja muutosimmunitaetti. Hänestä ei tulisi koskaan

isänsä kaltainen, tai Emelien, mutta hän tiesi, miksi teki tämän, miksi hän oli matkalla kuoleman alueelle. Hänellä oli syynsä.

Lucas – hänen poikansa – voisi tuntea itsensä ylpeäksi.

Mutta kysymys ei hiljentyntä sillä. Oliko tämä sen arvoista?

Hän kallisti istuimensa selkänjojaa, pitäisi yrittää nukkua.

”Mitä oikein teet?” Kasvot seuraavalta riviltä pilkahtivat istuimen raossa. ”Älä riehu istuimellasi. Minä läikytin.”

”Anteeksi”, Teddy sanoi.

Äijä oli ruskettunut ikään kuin olisi menossa väärään suuntaan, harmaat taaksepäin kammattut hiukset ja viharypyt silmien välissä. ”Et ole tässä koneessa yksin.”

Teddyn pitäisi nousta, kääntyä ympäri ja tempaista oikea suora idioottiin. Hänen pitäisi täräyttää äijää tarjottimella turpaan ja tunkea pieni cava-pullo tämän perseeseen. Sitä paitsi äijä oli marissut hänelle muiden edessä – lyöminen ei riittänyt. Teddyn pitäisi potkaista tyyppi hätäuloskäynnin läpi ulos vapauteen. Siellä ei olisi syliin taittuvia selkänjoja. Siellä ei olisi läikkyviä cava-pulloja.

Sen sijaan hän nojautui taas eteenpäin, kiinnitti katseensa kimmeltelevään pikku viestiin ja pysyi hiljaa: *Me tarjoamme luksustunteen*. Hän oli eri mies nyt, hän ei ollut sama Teddy kuin ennen.

Oli muitakin syitä, miksei hän saanut flipata. Hänen tehtävänsä saarella oli liian tärkeä, nyt ei ollut aika herättää huomiota, laskeutuessaan hän ei halunnut ongelmia viranomaisien kanssa.

Lentokoneen kohina pyyhki muut äänet pois: pajatuksen iPadista, jota tyttö kauimpana rivissä kuunteli, muksun ulvonnan punaisista karkeista muutama rivi taaempana, käytävällä seisovien nuorten miesten kovaäänisen jutustelun vesiskoottereista ja Palman strippikubeista. Ratkaisu, kohinavaiennus, todellisuuden poistaminen. Juuri sitä hän tarvitsi.

Hän nojasi päänsä taaksepäin, sulki silmät.

Edellisellä Mallorcan-matkalla Emelie oli ollut mukana. He kaksi, vyyhdin takia, johon he olivat joutuneet, pakotettuina tekemään yhteistyötä murskatakseen verkoston, joka teki väkivaltaa tytöille. Jossain kaiken sen keskellä he olivat löytäneet toisensa, yksi asia johti toiseen.

He muuttivat yhteen, öisin he rakastelivat tai nukkuivat, söivät aamiaista yhdessä ennen kuin Emelie lähti töihin, puhuivat siitä, millaista olisi tulla vanhemmiksi, keskustelivat kasvatusajatuksistaan, ideoistaan siitä, miten ja missä he mieluiten haluaisivat maailmassa asua, jos saisivat valita vapaasti. Mallorca oli ehdottomasti yksi vaihtoehto. Sitten tuli Lucas.

He sisustivat Emelien asunnon tyynyillä ja lastensängyllä, he työnsivät *state of the art* -vaunuja Vasastanin läpi, käpertyivät sohvalle kaikki kolme yhdessä kuin ydinperhe, kuin se *ihannekuva*, josta kättilö oli turissut. He istuivat Rörstrandsgatanin kahviloissa nukkuva Lucas mukanaan, joivat caffè americanoa, Emelie tervehti tuttuja, jotka kumartuivat syvälle vaunuihin ja ihastelivat ihmettä, he ajoivat Lindan luo, jonka mielestä Lucas oli niin söpö, että hän halusi pitää tämän itsellään, he kävivät neuvolassa ja tunsivat itsensä harmonisiksi, he valmensivat Teddyä syöttämään Lucasia pullosta, vaikka Teddy syvällä sisimmässään oli sitä mieltä, että hänen poikaansa pitäisi vain imettää.

Luultavasti se oli Tukholman hetkellisin ihannekuva, pikemminkin *maalikuva*, sekunnin euforia. Muutaman viikon jälkeen todellisuus sai heidät kiinni. Emelie sai tosin vanhempainrahaa, mutta se ei riittäisi ikuisesti. Teddy etsi töitä muttei löytänyt mitään kunnollista, hänellä oli cv:ssään kahdeksan vuotta pitkä musta aukko. Edes asianajofirma Leijon ei halunnut häntä takaisin, ja sen hän pystyi ymmärtämään – he tiesivät hänen jollain lailla sekaantuneen siihen, että koko toimisto oli lentänyt taivaan tuuliin muutama vuosi sitten. Ehkä Emelien pitäisi palata työhönsä ja Teddyn käyttäa koko vanhempainvapaa? Emelie kieltäytyi.

Yhdeksän kuukauden kuluttua Emelie kertoi, että hänen oli

työskenneltävä kaksi päivää viikossa, muutoin hän ”menettäisi tietyt asiakkaat iäksi, ja sitä ei kumpikaan meistä halua”.

Se oli vain hyväksyttävä, lisäksi Teddy oli löytänyt vain silputöitä. Samalla hänen oli vaikea oppia hyväksymään sitä, että Emelie vaati häntä tulemaan joka päivä puoli kuudeksi kotiin avuksi – ei hän mikään lapsi ollut. Hänen täytyi löytää tekemistä, hankkia rahaa, toimia kuin mies.

Kerran Emelie oli sitä mieltä, että Teddyn pitäisi viedä Lucas Vasaparkeniin johonkin nimeltä avoin esikoulu. ”Tänään minulla on vangitsemiskäsittely, joten minä en voi”, Emelie sanoi, ”ja Lucasille tekisi hyvää tavata muita lapsia.” Lucas oli neljätoistakuinen ja rakasti kiskoa tavaroita alas pöydältä ja vetää Emelien oikeustieteellisiä kirjoja lattialle kirjahyllyn alatasolta. Hän rakasti syödä aprikoosinmakuisia Squeezieitä ja olla söötti. Hänen ei tarvinnut tavata alituiseen toisia lapsia. Lucas oli tyytyväinen oloihinsa. Silti Teddy paketoi pojan lastenvaunujen makuupussimaiseen sisukseen ja lähti kohti puistoa. Asfaltilla oli kalvaka kuurakerros, taivas oli kirkas, pilvetön, ei näkynyt lintuja eikä lentokoneita. Ehkä he voisivat vain kävellä, vaikka Lucas oli hereillä, vielä muutamaan tuntiin hänen ei ollut tarkoitus nukkua päiväunia, ja paikoillaan istuminen ei ollut hänen juttunsa.

Avoin esikoulu puiston leikkikentän kupeessa oli oikeastaan pienehkö talo, missä haisi märille kuorihousuille ja mikroruoalle. Kun Teddy oli ottanut kengät jalastaan – hän inhosi olla sukksillaan, mutta seinän kylteissä kiellettiin tuomasta hiekkaa sisälle – ja riisunut Lucasin ulkovaatteet, kävi ilmi, että hän oli myöhässä. Muut vanhemmat istuivat piirissä lattialla lapsi sylissään ja heiluttivat tahdissa päätään.

”Hei, hei”, vetäjätäti sanoi ja laski kitaran syliinsä. ”Keitä te olette?”

”Me olemme Teddy ja Lucas.” Teddy istuutui kahden äidin väliin, jotka näyttivät kaksosilta: blondatut hiukset, vaaleat poolokaulusneuleet varmasti kallista villalaaatua.

”Ja minkä laulun Lucas haluaa valita?” vetäjä kysyi. Oliko hän erehtynyt siitä, kumpi oli kumpi, vai oliko tämä pedagoginen menetelmä kommunikoida vauvojen kanssa heidän vanhempiensa kautta?

Teddy ei osannut mitään lauluja. Lucas ei osannut edes sanoa sanaa laulu.

Vetäjäeukolla oli luonnottoman valkoiset hampaat.

Teddy taputti Lucasia selkään. Blondiäidit tuijottivat häntä. Vastapäätä muutama isä pyöreine silmälaseineen ja hinteline käsivarsineen odotti lauluehdotuksia. Teddy mietti, epäilivätkö he, että hänen äänensä oli yltiönasaalinen, että hän lauloi kuin risa harava, koska hänen nenänsä oli murtunut elämän aikana useammin kuin he olivat vaihtaneet silmälasinsa.

Vetäjä jatkoi hymyilyä. ”Onko Lucasilla ehkä joku lempilaulu?”

Tämä oli ihan pimeetä, Teddy ei tiennyt mitään lastenlauluista.

Vetäjänaisen hymy viilsi silmiä.

Teddy pystyi keksimään vain yhden. ”*Živeo, živeo, i srećan nam bio*”, hän sanoi lopuksi. Ainoa laulu, jota Bojan oli laulanut hänelle ja Lindalle syntymäpäivinä.

Vetäjätäti otti kitaran. ”Sen minä itse asiassa osaan.” Hän kääntyi muihin päin. ”Eikö se ole ’Ain’ eläköön hän’ serbiaksi?”

Teddy nyökkäsi.

Vetäjä sanoi: ”Voitko antaa äänen?”

Rajansa kaikella. Teddy nousi seisomaan ja lähti.

Hän ei aikonut käyttäytyä kuin koira, hän ei voinut tehdä kaikkea mitä määrättiin. Häntä eivät kunnioittaneet Emelie, viranomaiset, työnantajat eikä avoimen esikoulun kenraali. Kun Emelie tuli kotiin, Teddy kertoi. ”Minä en ole niin kuin te.”

”Minäkin tuntisin oloni epämurkavaksi, jos pyydettäisiin laulamaan”, Emelie sanoi.

”Tämä menee syvemmälle”, Teddy sanoi. ”Tämä koskee sitä, kuka minä pohjimmiltani olen.”

Emelie avasi puseronsa ylimmät napit, hänellä oli tumman-sininen jakkupuku yllään. ”Lopeta. Ei sinun geeneissäsi mitään sellaista ole, jos niin luulet. Sinä haluat varmaan pystyä elämään normaalia elämää kuten kaikki muut.”

”Sinä vertaat minua sinun tyyppiisi ihmisiin.”

”Ponnistele vähän.”

”En voi muuttaa sitä, mikä olen.”

”*Mikä* sinä olet? Sinä et ole tavara. Sinä olet ihminen, ja ihmiset voivat muuttua.”

Teddy ymmärsi mitä Emelie sanoi. *Mutta entä jos en halua muuttua juuri siksi, että olen se, mikä olen?* hän ajatteli muttei sanonut mitään, he eivät päässeet eteen eikä taakse. Emelie halusi tehdä töitä ja elää vakaasti. Naisen työtä täytyy kunnioittaa, mutta Teddy oli vanhanaikainen – pitikö sitä kunnioittaa *niin* paljon? Hän tunsu mitä tunsu, sitä ei voinut loitsia pois. Hänen *täytyi* elättää perheensä, hänen piti saada tuntea, että hän antoi jotain.

Keskustelut jatkuivat. ”Anna minulle enemmän aikaa”, Teddy sanoi seuraavana päivänä.

Hän haki yli kuuttakymmentä erilaista työtä, mutta hän ei ollut paperiton maahanmuuttaja, joka pystyi työskentelemään pimeästi kuudenkymmenen kruunun tuntipalkalla.

Muutamaa viikkoa myöhemmin Emelie halusi palata kokoaikaisesti toimistolleen.

Teddystä tuli koti-isä.

Lentoemäntä työnsi kärryä ikävystynyt ilme kasvoillaan.

”Kivennäisvesi, kiitos”, Teddy sanoi.

Naisella oli oudon kalpeat kasvot ottaen huomioon, että hän lensi niin aurinkoiseen kohteeseen.

Teddy ojensi rahat.

”Ikävä kyllä emme ota käteistä.” Lentoemännän hampaat

vaikuttivat keltaisilta hänen kasvoihinsa verrattuna. ”Mutta saat mielellään maksaa kortilla.”

Teddy pudisti päätään, hän oli cashkundi, jälleen.

Hän ja Emelie olivat eronneet tuskin kahden vuoden jälkeen, ja silloin he olivat kokeilleet sentään muuttoa pois kantakaupungista alueelle, joka oli puolimatassa Södertäljeen päin. Kenties silloin jokin hänessä oli muuttunut oikeasti. Hänestä tuli aktiivinen, siinä sivussa hän kokeili luoda bisnestä. Toisin sanoen: yritti palata vanhaan maailmaansa. Hänen ei tarvinnut enää pitää kulissia yllä, paitsi tavatessaan Emelien. Mutta silti – mikään ei ollut kuin ennen, tosiaan *ei mikään*.

Ehkä se oli rangaistus. Jumalan mielestä kahdeksan vuotta ihmisryöstöstä ei riittänyt. Jumalan mielestä Teddy ei ollut kärsinyt tarpeeksi: kaikki kerrat, jolloin hän oli pettänyt Bojanin, kaikki kerrat, jolloin hän oli pakottanut Lindan ja Darkon antamaan valealibin, kaikki ne kerrat, jolloin hän ei ollut tehnyt vain niin kuin *Kum* käski vaan lisäksi tehnyt niin tyydytyksellä. Hänen syntien täyttämä säkkinsä oli liian raskas. Samaan aikaan Jumala oli saita paskiainen – sillä Teddy oli yrittänyt. Kuinka monet hänenlaisensa saivat lapsen ja elivät normaalia elämää yli kaksi vuotta Jönköpingistä lähteneen asianajajan kanssa?

Sillä ei ollut mitään merkitystä.

Ainoat, jotka merkitsivät jotain, olivat Lucas ja sisarenpoika Nikola.

Se, mitä Teddy toivoi voivansa saarella tehdä, voisi muuttaa kaiken. Hän ei vain ollut vielä päättänyt, oliko se oikein.

Kone alkoi laskeutua. Selkänojat nostettiin pystyyn, fasten seat belt -valot loistivat punaisina.

Tyttö viereisellä istuimella tunki iPadinsa reppuun. Muksu kauempana takana oli hiljentynyt, jopa svedupellepojat pitivät

turpansa kiinni. Koneen alla auki taittuvien pyörien ääni toi mieleen poraamisen kipsiseinään.

Hän mietti erilaisia lopputuloksia, kuinka hän selviäisi siitä, mitä hänen pitäisi tehdä. Kerroksia oli paljon, samoin sudenkuoppia. Hän oli saattanut itse itsensä tähän tilanteeseen. Juuri nyt hän halusi jäädä koneeseen istumaan ja lähteä takaisin Ruotsiin.

Hän kumartui eteen, istuimen alla hänen jalkansa osui johonkin. Ehkä pelastusliiviin, josta tavattiin puhua. Miksei istuimen alla ollut niiden sijasta laskuvarjoja? Hän ei ollut koskaan kuullut mereen hätälaskun tehneestä lentokoneesta, sitä vastoin maahan lentokoneita oli syöksynyt.

Tömähdys. Lentokentän savanni ikkunan ulkopuolella oli sumea.

Kone jarrutti tiukasti, nämä olivat pahimmat sekunnit, ennen kuin kaikki pysähtyi.

Turvavyövalot sammuiivat.

Teddy nousi nopeasti seisomaan.

Hän veti kassinsa matkatavaralokerosta. Työntyi eteenpäin.

Hänen huomionsa kohdistui nyt koneen uloskäyntiin: satapro-senttisesti. Ei näkynyt poliiseja eikä muita viranomaisia. Kukaan ei käyttäytynyt stressaantuneesti.

Hän aikoi kävellä läpi lentokentän kenenkään pysäyttämättä ja ulos toiselta puolelta. Hänen oli tavattava se, jonka hän tapaisi, ja tehdä se, mitä piti tehdä, hän ei aikonut enää koskaan palata koti-isäksi.

Lämpö iski häneen kuin saunahyökkäys. Portaat huojuivat.

Hänellä oli kassi olalla, ja siihen hän oli tunkenut äijän toisen kengän, joka oli lojunut istuimen alla. Oikein sille idiootille. Katua ei voinut ottaa Teddystä.

Äijänpaska saisi kävellä koneesta toinen jalka paljaana.

Narttumainen lentoemäntä odotti alimpana. Hänen valkoiset kasvonsa näyttivät iloisilta. "Gracias", hän sanoi vaikka oli aiemmin puhunut ruotsia.

Mitä pirua – katua ei voinut ottaa Teddystä: mutta mikä katu oikeastaan *oli*? Mikään ei ollut mustavalkoista, hän tiesi tuskin itse, kuka oli. Hän kaiveli kassiaan, noukki kengän esiin, ojensi sen lentoemännälle. Kohotetut kulmat valkoisilla kasvoilla.

”Anna tämä rivin kaksitoista idiootille”, hän sanoi.

2

GABRIEL

Mikrofonit eivät olleet päällä, ovi oli lukossa ja puheenjohtaja puhui matalalla, miltei kuiskaavalla äänellä, ikään kuin pelkäisi jonkun seisovan oven ulkopuolella salakuuntelemassa.

Tapaaminen oli erityinen. Sitä ei edes kutsuttu käsittelyksi vaan *kokoukseksi*, ja sen salaisempaa kokousta ruotsalaisessa tuomioistuimessa ei pystytty pitämään.

Gabrielin ei tarvinnut kääntää päätään nähdäkseen kaikki läsnäolijat, huone oli niin pieni, että kokonaisuus mahtui väläykseen.

Ei osapuolia. Vain syyttäjä ja niin kutsuttu julkinen oikeusavustaja, joka oli oikeastaan ärhäkkä asianajaja, ja vielä tuomari. Gabriel itse oli kutsuttu asiantuntijan ominaisuudessa, ei ollut tavallista, että poliisit saivat olla mukana tällaisissa kokouksissa, mutta tänään hänen päällikkönsä, kamarisyyttäjä Cilla Frank, halusi venyttää rajoja.

”Rikosylikonstaapeli Gabriel Dolkilla”, Cilla sanoi ja nyökkäsi häneen päin, ”on monen vuoden kokemus työstä jengeihin liittyvän rikollisuuden parissa. Tukholman seudun panostuksessa jengirikollisuutta vastaan hän kuuluu erikoisiskuryhmään, jota kutsutaan Iskuryhmä Kahdeksaksi.”

Tuomari katsoi laiskasti Gabrieliä, väsynyt katse ei tuntunut ainoastaan välinpitämättömältä, hän vaikutti tosiasiaa suoraan vihamieliseltä. Gabriel katui, että oli tunkenut nuuskan huulensa alle, kuten hänellä oli tapana silloin, kun hän ei voinut

polttaa. Tuomari inhoaisi häntä vielä enemmän, jos hänen hampaistaan alkaisi valua tupakkamehua.

”Ja miksi syyttäjää ei voi hoitaa selontekoa itse?”

Cilla Frankin kulmakarvat nytkähtivät. ”Kukaan ei tunne rikosylikonstaapeli Gabriel Dolkia kokonaisvaltaisemmin meidän panostuksiamme eteläisen Tukholman rikollisverkostoja vastaan. Hän on paras miehemme.”

Tuomarin ilme ei värähtänytkään, mutta aiemmin samana päivänä Cilla Frank oli ollut optimistinen. ”Me saamme tämän kuuntelun läpi. Luota minuun.”

Nyt Gabriel ei tuntenut itseään yhtä varmaksi.

Tuomari nojautui taaksepäin, toimistotuolin selkänöjä notkahteli huolestuttavasti, ehkä se oli asennettu väärin. Asianajajalla, ilmeisesti hänen nimensä oli Emelie Jansson, oli puvuntakki ja hiukset tupsulla. Hän näytti tuimalta mutta oli silti häpeämättömän hyvännäköinen selkeine poskiluineen ja suorine nenineen, se Gabrielin oli myönnettävä vaikei asianajajista pitänytkään. He luulivat oikeuden olevan vain peli ja moraalinen kysymys todistelusta ja oikeudellisista periaatteista. Vielä pahempaa oli, kun he ajoivat itsevarmoja asenteita kuulustelujen aikana ja lakituvissa. Sen lisäksi, kuten luultavasti tämä yksilö, he olivat pidettyjä ja ulkoisesti onnistuneita eivätkä ainoastaan *esittäneet* coolia. Tuorein lista rikosasianajajien tuloista oli kiertänyt poliisiasemalla. Jotkut haalivat yli kymmenen miljoona kruunua vuodessa. KYMMENEN MILJONAA veronmaksajien rahaa törkeisiin rikoksiin syyllistyneiden avustamisesta. Jos tuntipalkka kerrottiin vuoden päivillä, tulos oli mielipuolinen. Kukaan ihminen ei tehnyt oikeasti töitä kahdeksaatoista tuntia joka päivä, lukuun ottamatta jouluaattoja, etenkään ei yksikään julkinen puolustusasianajaja. Huipulle sijoittuneista asianajajista kukaan ei ollut nainen, mutta kuitenkin. Oli hurskastelua isolla H:lla taistella yhdellä kädellä rikollisuutta vastaan ja palkita toisella kädellä ne, jotka pitivät huolen